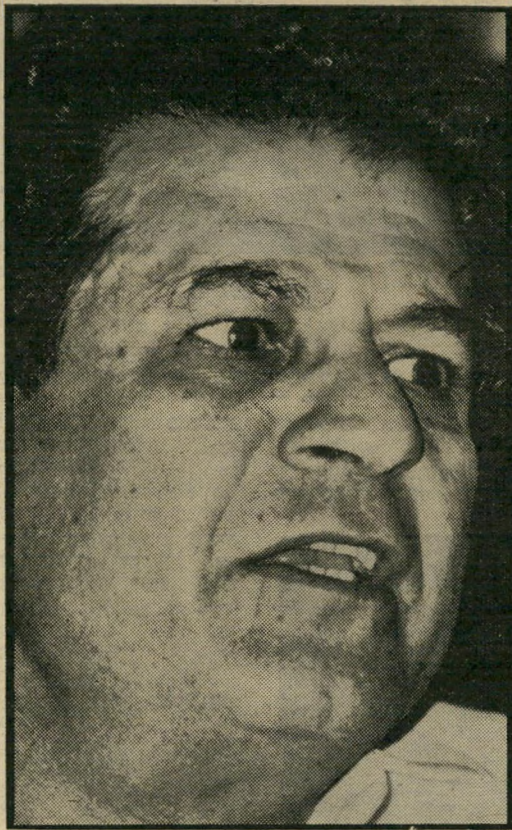

דורית זילברמן:

„לא משנה אם הסופר הוא יוסי או יורם!“

אייבי חנון:

„איך מרדכי ציפורי מעז לדבר עלי?“

עמוס אטינגר:

„דנקנר אמר שהיה לו כאב שיניים!“

דורית זילברמן, סופרת צעירה וכישרונית, פירסמה לאחרונה את קובץ סיפוריה הראשון, „שיעור ראשון ברכיבה על סוסים“. דורית, כלת פרס דב סדן, נתנה לי את הספר ובהקדשה כתבה לי שהיא מצטערת, אבל אין בספר גימיקים. אני דווקא מצאתי בו שני גימיקים לפחות. אחד מהם קשור בסיפור ששמו „הכנות לרומן“, ומוקדש לסופר ישראלי ידוע, שדורית — אשה נשואה העוברת משבר בחייה הנישואין — מהלכת איתו מערכת יחסים מורכבת. לא התאפקתי ושאלתי את דורית:

● **מיהו אותו סופר שכתבת עליו בסיפור „הכנות לרומן“?**

אני מאוד מאהבת במציאות ולכן קשה לי לשנות פרטים אוטוביוגרפיים. אבל מה, אין לי עניין בחשיפת הסופר.

● **ככל זאת, הרמזים שנתת הם עבים.**

נכון, ובכן, מי שסקרן באמת, יכול להסיק מסקנות משמו של הסופר — קוראים לו יואל קן. שתי האותיות הראשונות הן ראשי תיבות של שמו של סופר ידוע. אפשר למצוא רמז גם בשם הסיפור, הנקרא „הכנות לרומן“. אבל באמת, מה זה משנה? לקהל הרחב לא משנה אם לגיבור קוראים יוסי או יורם. מה זה משנה! ● **זה באמת לא משנה. אגב, מישהו קרא את הסיפור „הכנות לפגישה“ של יורם קניוק?**

היה לי קצת עצוב כאשר עברתי במוצאי שבת בכיכר מלכי-ישראל, ובמקום כיכר הומיה מצאתי בה מעט מאוד אנשים שבאו להגיד שלום לאיבי נתן. אני זוכרת ימים שבהם היה אייבי מצליח למלא את הכיכר רק משום שהבטיח בידור חנם. הפעם הוא לא הבטיח דבר. רק רצה להגיד שלום. והתמונים לא באו. את אייבי תפסתי מאוחר יותר בביתו, נפרד מחברים ומדהירה שאותה מכר למנחם דיגלי המפורסם, מהדק־ליה שהוא על תקן של מפונה חבלימית וקיבל פיצויים שאיפשרו לו לקנות גם את הדירה, גם את התמונות שעל הקירות, וגם את שתי מערכות הווידאו של אייבי. אייבי מכר את הכל. שאלתי את אייבי:

● **איך זה שבאו בלכתך מעט אנשים להגיד לך שלום?**

לא חשבתי שיבואו אפילו אלה שבאו. בשבילי זה היה יותר ממה שציפיתי. אחרי הכל, לא הבטחתי לאנשים בידור ולא הבטחתי להם אמנים. כשראיתי את הפנים של האנשים, זה היה בשבילי יותר מרגש מאשר למלא את הכיכר ב־80 אלף איש. הם באו באופן אישי, אחד-אחד וביקשו שלא אעזוב. היו כאלה שבכו. אז זהו. זה הסוף? אתה יורד?

אני לא יורד. אני גולה. אם את רוצה, אני גולה מרצון.

● **עכשיו לא נותר לך אלא לבקש מוקדם פוליטי.**

את צוחקת, אבל אני מרגיש נמש מגורש.

● **אתה מגזים...**

אני לא מגזים. שמעת מה ציפורי אמר עלי ברדיו היום? שמעת איך הוא מעז להגיד עלי שאני מפר חוק? איך הוא מעז אחרי כל השיחות שהיו לי איתו להגיד ששידורתי 15 שנים בלי רשות? הוא שקרן פתולוגי, ואני אתבע אותו על הוצאת דיבה. אני אומר לך, ציפורי הוא שקרן פתולוגי.

העיתונאי אמנון דנקנר תקף את עמוס אטינגר, עורך ומנחה תוכנית הטלוויזיה „אלה הם חייך“. על ביקורתו של דנקנר חגגו ב„בית סוקולוב“ בתל-אביב במשך שבוע ימים.

מי שלא חגג היה עמוס אטינגר. הוא החליט לפנות בתלונה אל מועצת-העיתונות.

מועצת העיתונות בחרה ועדה, שקבעה — בהתנגדותו של אחד, העיתונאי והמבקר אהרון דולב — שאמנון דנקנר חרג מכללי האתיקה המיקצועית בביקורת שכתב נגד אטינגר.

סיפרו לי שאטינגר לא היה מרוצה מהחלטת מועצת-העיתונות. שאלתי אותו:

● **מדוע לא היית מרוצה מההחלטה?**

זהו החלטת פרווה. אז מה עשו לו? נו, נו, נו? זהו החלטת בלי שיניים. כלפי אדם שבשך כבר הרבה מאוד חברים שלו. חברים הכי טובים שלו. שעזרו להציל אותו ממצבים קשים. חברים כמו אורי גולדשטיין וישראל סגל מהטלוויזיה והעיתונאי דן זרמי. הוא ירק להם בפנים. ולא רק להם. הוא סיכסך וסיכך אנשים בצורה שלא תיאמן. מעניין אותי כעת מי הבא בתור אצל דנקנר.

● **אבל הוא עשה את עבודתו, וכתב ביקורת על תוכנית טלוויזיה שבהגחיתך ובעי ריכתך.**

יש ביקורות ויש ביקורות. שיכתוב שהפרצוף שלי לא מוצאתן בעיניו על מסך הטלוויזיה. אבל שיכתוב שאני לא יכול לצאת עם הפרצוף שלי לרחוב? איוו מין צורה זו? איזה מין סיגנון-ביבים!

הוא אמר לירון לונדון שהוא כתב את הביקורת כשהיה לו כאב-שיניים. ובענין זה שייחר שבאחת הפעמים מישהו באמת לא יגרום לו לכאב-שיניים.

דנקנר הוא מסוג האנשים שמכים מתחת לחגורה, ובאים לבית-סוקולוב ושואלים: נו חבר'ה, איך היכיתו? אך האמת היא, שכאשר אני יושב וקורא את הכתבות שלו, יש לי רושם שהוא אומר: חבר'ה תראו מה יש לי מתחת לחגורה!